

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Pla

Acaba d'aparèixer a les llibreries unes reflexions inèdites d'en Josep Pla i Casadevall (Palagrugell, 1897-Llofriu, 1981) escrites fa 50 anys. Sota un títol de rabiosa actualitat, *Fer-se totes les il·lusions possibles i altres notes disperses* (Edicions Destino, 2017), l'homenot empordanès aboca pensaments prosaics amb prosa esparsa sobre el ser o no ser català. Pla antropològic: "El català és un fugitiu. De vegades fuig de si mateix o a dins de si mateix fuig devers altres cultures, s'estrangeritza, es destrueix, fuig intel·lectualment i moralment. De vegades sembla un covard i altres vegades un orgullós ombradís. De vegades sembla patir de mania persecutòria i altres de fatxenderia.(...) És pròdig fins a la vilesa i altres gelós com un dement" (pàgines 74 i 75). Encara que no ho sembli, ¿està parlant del Puigdemont? També dispara amb trabuc contra espanyols i francesos, "Ni Espanya, ni França, han volgut acceptar l'existència d'una personalitat catalana" (pàg. 73). A través de les 279 pàgines del dietari, el Pla torracollons etziba plantofades a totes bandes, pixant fora de test, com quan perdona la vida a Federico García Lorca, "És realment intranscendent –llevat de la seva mort, que fou horrible–. Lorca tingué un tipus de xarnec impressionant" (pàg. 111). Amb tot, Pla se sent murri i molt tocat per la tramuntana. Pla i català.